

Varulv.

Jag kände en man här i St. Köpinge, som folk sade, att han var varulv. Om det är sant, vet jag inte, men han var då aldrig hel i ansiktet. Om det nu är sant, som folk sade, så kunde han i alla fall inte själv hjälpa det, stackaren, för det var hans mors skull. För att hon lättare skulle kunna föda sitt barn, hade hon krupit genom en fölhamn, och det gick också rent märkvärdigt lätt för henne. Hennes man var fiskare, och en gång när hon gick omkring med sill, tappade hon barnet utan att ha märkt någonting innan. Så lätt gick det för henne.

Kyrkogrim.

Förr brukade de säga, att när en kyrka skulle byggas tog man det första djur, som kom i närheten. Här i St. Köpinge skall det vara ett lamm. Jag har tjänat i prästgården, men aldrig sett det. De gamle skulle likväl ha sett det ibland.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3223

St Köpinge on Skerstad 17
St.

M. J. Holmström

-3-

Mannen, som inte ville vika.

I mina pojkar bodde det en man i Lilla Köpinge, som hette Ola Andersson. En gång, när han hade varit i Svens-
torp och var på väg hem, mötte han en främmande man, men
det såg inte ut som denne ville gå till sidan. Ola ville
ge honom en knuff, när han gick förbi honom för att få
honom att gå till sidan, men i stället fick han själv en
stöt, så att han flög omkull, och när han såg upp, var
karlen dubbelt så stor som en vanlig människa. "Vad är du
för en, som är så lång," sade han då. Men här ha vi det där,
att man skall aldrig orda dem till, när man träffar några
sådana. Hade han bara inte sagt någonting, hade nog allt
gått bra, men nu fick han först ett väldigt besvär att
komma hem och sedan blev han alldeles galen och ville slå
omkull allt, vad han såg. De måste binda honom, och sedan
fick han ⁿgälla sig inne en hel vecka, innan han blev bra
igen.

Spöken.

En kväll gick min farfar, Sven Nilsson, från Kabusa till St. Köpinge by, där han bodde då. Det var månsken och grant väder om kvällen. När han hade gått över spången över ån nere vid Kabusa, såg han, att det låg två stora gäddor uppe på land nära vid vattnet. De blänkte så grant i månskenet, men han tyckte, att det var bäst att inte röra dem, och han sade heller inte någonting, och det var allt klokt, för han hade inte kommit mer än några famnar därifrån, förr än han hörde ett förskräckligt skratt, och när han vände sig om, voro gäddorna borta. När han sedan kom till Tingshög, såg han en kalv, som dansade och sprang kring högen i ett och med en förskräcklig fart. Och när han sedan kom till kärret, som ligger bara en liten bit därifrån, såg han en man, som stod ute mitt i vattnet, fastän där var tämligen djupt. "Du måste ha det svalt," tänkte han, men han sade ingenting. Men när han tittade

lite närmre på karlen, såg han, att denne växte allt mer och mer, och till slut var han dubbelt så stor som en vanlig karl. Min farfar slapp lyckligt ifrån alla sina äventyr den kvällen, men det var för att han inte sade någonting till dem, han såg. Han berättade det för mig en gång, när jag var ute och körde för honom och han sade då också: "Du kommer nog också att se mycket sådant i dina dagar, för du är född på en söndag liksom jag."

M. Höpninge

-6-

Övernaturliga djur.

En kväll gick jag och skräddare Karlsson hem från ett gille i Kabusa. När vi hade kommit ett stycke på väg, sågo vi, att det gick ett par kalvar bakom oss, och de följde med ett långt stycke. "Vi få väl köra iväg kalvarna" sade skräddaren, men jag sade till honom, att det nog var bäst att låta dem vara. Efter en stund märkte vi, att kalvarna voro borta, men i stället gick det två svarta katter bakom oss. Skräddaren ville köra bort dem också, men jag fick honom till att låta bli. Man kan ju aldrig veta, vad det är för slags trolltyg, och de vilja ju komma till det, att om man bara inte säger någonting till dem, så får man vara i fred.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3223

Overnaturlig hund.

Min farfar, Sven Nilsson, berättade, att i St. Köpinge by såg han en kväll en stor svart hund komma springande bort mot kyrkogården. Om halsen hade hunden en järnkedja, som hängde och släpade efter honom på marken. Många andra hade sett hunden, och den kom då alltid nere från Köpinge mölla och sprang mot kyrkogården. Det fanns ingen i trakten, som hade en sådan hund, så det kunde nog inte vara ett riktigt djur.

3223

Man hör hästarna vara lösa.

När jag tjänade i prästgården i St. Köpinge, hörde en av pigorna en natt, att hästarna voro lösa och sprungo omkring på gården och sedan satte av in på kyrkogården och ut genom grinden mitt emot. Hon trodde, att drängarna hade glömt att stänga stalldörren, och sprang ned till drängkammaren och väckte oss. Den ene drängen steg upp och gick ned till stallen, men där var stalldörren stängd och alla hästarna lågo i sina spiltor.

3223

Gravhög på pelare.

Min farfar berättade, att i hans pojkår brukade man se gravhögarna vid den gård, som Anders Eriksson nu har, resa sig på pelare under julnätterna, och så dansade nis-sarna inunder högen.

3223

*Gene
Herrestad
St Kopinge
wms 1931*

*wms 1845, P. J. Holmström
Kopinge
wms 1845
Född 1842 i St. Kopinge*

Klövta sten.

Det ligger en stor sten vid vägen strax innan man kommer till Glemmingebro från Ystad-hället. Det märkvärdiga med den stenen är att den är kluven mitt itu, och därför kallas den också "Klövta sten". Folk brukar alltid säga, att det var en jätte på Bornholm, som har kastat hit stenen i sitt strumpeband, och det var när den föll ner, som den klyvdes mitt itu.

*Skaner
Hörselad
St. Pöpsinge 1991*

*-N- 1842
Ber. Dav. Nilsson
Född 1842 i St. Pöpsinge*

Lyktgubbar.

Sven Nilsson har talat om för mig, att förr brukade han varje kväll kunna se ett litet bloss, som rörde sig från gravhögarna vid hans gård till en gård längre bort. På de sista åren har det likväl inte synts till. Förr sade folk, att det var döda människor, som gingo igen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3223

Bebyggelsen.

Här som exercisfältet nu ligger /I.7:s exercisfält i St. Köpinge församling/ funnos förr flera stora gårdar, men staten köpte dem och lät riva ned husen. Gårdarna voro likväl icke så gamla, ty hela trakten häromkring var förr utmark till St.Köpinge by. och här fanns knappast ett enda hus utom fiskarehusen nere vid sjön.

Det är heller inte så länge sedan Sandskogen blev planterad. Dessförinnan hade Ystad all den jorden som betesmark. Stadsborna höllo sig med kor på den tiden, och på somrarna släppte de dem ut på bete. På morgonen kom var och en med sin ko, och när dessa samlats i en flock, tog en ryktare hand om dem, Detta var vanligen en gammal gubbe, men han hade ett par halvvuxna pojkar till hjälp för att hålla samman flocken.

Där Sandskogen nu har sitt bryh åt öster låg en krog, som folk kallade för Snurrån, och där skulle bönderna alltid taga in, när de voro på väg till eller från staden.